

יובל, "והעברת שופר תרועה" -

מה, כמו שהעברת השופר הכתובה לחלן, ביום הכיפורים של שנת היובל, היא ביום אסור במלאכה, אף ההעברה הכתובה כאן, היא ביום אסור במלאכה, שהוא יום השבת, שציוה משה שלא יוציאו בו.

אך עדיין יש לדון: אשכחן, אכן מצאנו ראייה לגבי הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים, שאיסורה כתוב במפורש בתורה. אבל הכנסה מרשות הרבים לרשות היחיד, שאינה כתובה בתורה במפורש, מנלן שהיא אסורה? (3)

סברא היא, שתהיה ההכנסה אסורה משום שהיא תולדה של ההוצאה. (4) כי, מכדי, הרי כל הוצאה, מרשות לרשות הוא מוציא. ואם כן, מה לי אפוקי ומה לי עיולי [מה הפרש יש בין להוציא מרשות לרשות, ובין למכנס מרשות לרשות]. (5) מיהו, הוצאה — אב מלאכה היא. ואילו הכנסה — תולדה שלה היא.

ודנה הגמרא: מכדי, הרי אהא מיחייב ואהא מיחייב [הן על הוצאה והן על הכנסה הרי

הוא חייב], ואם כן, אמאי קרי לה להאי "אב", ואמאי קרי לה להאי "תולדה"? מאי נפקא מינה יש בכך?

ומפרשינן: נפקא מינה בכך שבכל אבות מלאכות של שבת, אי עביד שתי אבות בהדי הדדי [אם עשה שני אבות מלאכה בשוגג, ולא נודע לו האיסור בין מלאכה אחת לחברתה]. אי נמי, אם עשה שתי תולדות בהדי הדדי, מיחייב תרתי [מתחייב שתי חטאות]. ואילו אי עביד אב ותולדה דידה, לא מיחייב אלא חדא [אם עושה את האב ואת תולדתו בהעלם אחד, אינו חייב אלא חטאת אחת על שתיהן]. (6) וזו היא הנפקא מינה במה שאנו מכנים את ההוצאה "אב", ואת ההכנסה "תולדה".

וממשיכה הגמרא לדון: ולרבי אליעזר [בכריתות טז ב], דמחייב חטאת בפני עצמה אתולדה במקום אב [אפילו כשעשה את התולדה יחד עם האב בהעלם אחד], אמאי קרו לה להוצאה אב, ואמאי קרו לה להכנסה תולדה?

ומשינינן: אכן לרבי אליעזר אין נפקא מינה

4. נתבאר על פי רש"י, שכתב: סברא היא להיות הכנסה תולדת הוצאה, שהיא מעין לה כשאר תולדות שהיא מעין מלאכות.

5. כלומר, והיות ותולדה היא, הרי היא אסורה, כיון שהיתה תולדה זו במשכן, כמבואר לעיל מט ב, ואין צריך עוד מקרא לחייבו. נתבאר על פי התוספות.

6. לשון רש"י בבבא קמא ב א: לא מיחייב אלא חדא אב מלאכה, אבל אתולדה דידיה לא

מלאכה, כדכתיב "איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש", וכתיב "ויכלא העם מהביא", אלמא קרי להוצאה מלאכה. וכן דריש בהדיא בירושלמי. וראה פירוש הר"ח הנדפס: מדלא אמרה תורה "איש ואשה אל יביאו עוד", אלא "אל יעשו עוד מלאכה" שמע מינה דהבאה קרי לה מלאכה.

3. ראה בפירוש הר"ח בהמשך, שכתב: והכנסה נמי מלאכה היא, כשם שנמנעו העם מלהוציא ולהביא וליתן לגזברים, כך נמנעו הגזברין מלקבל מהן ולהכניס ללשכה.